

YAZAR HAKKINDA

1971 Adana doğumlu olsa da çocukluğu tümüyle İzmir’de geçmiş bir İzmirlidir. ODTÜ İşletme bölümünden 1994’te mezun olduktan sonraki yirmi yıl boyunca Unilever, Levi’s, Starbucks, Harvey Nichols, Costa Coffee gibi şirketlerde üst düzey görevlerde çalışmıştır. 40’lı yaşlarının başından itibaren içine dönerek kendini ve yaşam amacını sorgulamaya başlamış, 2014 yılı başında iş hayatını sonlandırarak “bilgi ve bilgelikle ilham vererek insanları aydınlığa çekmek” olarak tanımladığı varlık niyetini gerçekleştirilmeye yönelik çalışmalara odaklanmayı seçmiştir. O tarihten bu yana, insanın kendisiyle ve yaşamla olan bağımlı güçlendirmeye yönelik eğitimler vermekte, ilham veren konuşmalar yapmakta, makaleler ve kitaplar yazmaktadır. Temel Koçluk, Takım Koçluğu, Yönetici Koçluğu, Duygusal Zekâ alanlarında eğitimler almış olan yazar, 2020’den bu yana Prof. Dr. Hanna Nita Scherler’in Gestalt Terapi eğitimlerine devam etmektedir.

Kılıç Arslantürk’ü hikâyeler anlatmaya iten; insanın varoluşu boyunca süregiden servet, kudret ve şöhretten beslenen bencil karanlık ile adaleti, paylaşımcılığı, insani değerleri yücelten aydınlığın mücadelesinde aydınlıktan yana tavır koyma arzusudur. İş hayatında başarılı olmak uğruna kötülüğü seçmekle, başarısız görülmek pahasına iyiliği seçmek arasında kalan İstanbullu bir beyaz yakalıyı anlatan ilk romanı *Acıyan Yerini Bul*, bu temayı güçlü bir şekilde ortaya koyar. İkinci romanı *Küçük Antika Dükkânı* ise 1938 yılında Nazi işgali altındaki Linz’de yaşayan 16 yaşına girmek üzere Avusturyalı bir genç olan Wolf’un, küçük bir antika dükkânının sahibi yaşlı Yahudi Enos’la kurduğu bağ ve antikaların ilham veren hikâyeleri üzerinden, okurunu insan, karanlık ve aydınlık üzerine düşünmeye davet eder.

DESTEK YAYINLARI: 1710
EDEBİYAT: 381

KILIÇ ARSLANTÜRK / KÜÇÜK ANTİKA DÜKKANI

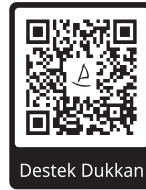
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Edîtor: Cansu Poyraz Karadeniz
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Selen Çavuşoğlu-Işıl Ilgıt Şimşek

Destek Yayınları: Nisan 2023
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-853-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

KILIÇ ARSLANTÜRK

Küçük Antika Dükkanı

*Antikaların fısıltılarını duyabilirsen,
anlattıkları hikâyeleri dinleyebilirsin.*

*Kızlarım Derin, Deren, Lara ve
biricik eşim, sevgilim, aşkıım Naz'a...*

*Yaşamak
için bir
nedeni olan,
neredeyse
tüm nasıllara
dayanır.*

Friedrich Nietzsche

BİR

Ben bir savaş çocuğuyum.

Bombaların düşerken çıkardıkları keskin ısıklık sesini, her ıslıkta birer tespihböceği gibi kıvrılıp büzülen insanların gözlerindeki ölüm korkusunu, kulakları sağır eden patlamaların peşi sıra gelen şiddetli sarsıntıları, rutubetli sığınaklara dolan ter, kan ve küf kokusunu iyi bilirim.

Böyle zamanlarda, anormal ne varsa normalleşir. Çaresizliğe alışılır örneğin. Ölüm sıradanlaşır. İnsanlar, hayatta kalabilmek pahasına, her şeyden, herkesten, hatta canlarından çok sevdiklerinden bile vazgeçebilirler. Tek gaye *hayatta kalmak* olduğunda, tanıdığını sandığın herkesin gerçekte kim olduğunu anlarsın.

Adım, Wolf. Aslında Wolfgang demeliyim; ama karşılaştığım herkese uzun gelmiştir bu. Tanıştıktan bir süre sonra ismimin *-gang* kısmını kesip atmayan bir tek kişi bile olmadı.

Birinci büyük savaş sona erdikten birkaç yıl sonra, 1922 yılının Kasım ayında Avusturya'nın Linz şehrinde doğmuşum. Çocukluk hatıralarım, insanların birbirine olan sonsuz nefreti, ağır maddi sıkıntılar, anlam veremediğim acılar, hiç uğruna yok olup giden hayatlarla dolu.

Ben dünyaya gelmeden çok önce yaşanıp bitmiş olan dünyanın ilk büyük savaşıyla, bilfiil yaşadığım ikinci büyük savaş arasında,

insanlığın vicdanında kapanması olanaksız yaralar açan, utanç verici olaylar gördüm. Bunların hepsinden kendime düşen payı aldım. İnsanın nasıl korkunç acılara neden olabileceğine ve bunlarla başa çıkabilmek için nasıl insanüstü bir direnç gösterebileceğine çok küçük yaşlarda, yakından şahitlik ettim.

Babam, insanlık tarihinin en ağır dramlarına sahne olan ikinci büyük savaştan Hitler'i sorumlu tutmuştu hep. Bu adamın 1933 yılında şansölye olduktan sonra Avrupa'da işleri hızla karıştırdığını, kontrol edilemeyen ihtirasıyla İkinci Dünya Savaşı'nı bilerek ve isteyerek başlattığını artık herkes biliyor.

Bebekliğim, çocukluğum ve gençliğim, Linz'i tam ortasından ikiye bölen en geniş cadde olan Land (Vatan) Caddesi'yle,* bir caddeden ziyade geniş bir sokağa benzeyen Goethe'nin köşesindeki evde geçti. Bakımsız yaşlı binalara özgü, soluk beton renginde dört katlı bir apartmanın üçüncü katındaki geniş dairede oturduk yıllarca.

Evimiz, babamın ailesine aitti. Bu yüzden, hayatlarının sonuna kadar babaannem ve dedem de bizimle yaşadılar. Dedem, babaannemle birlikte emekli ikramiyelerini birleştirip ceplerinde tek bir delikli kuruş bile bırakmadan oturduğumuz evi nasıl satın aldıklarını devamlı anlatıp dururdu. Hayatları boyunca verdikleri en isabetli kararı bu ona göre.

Annemin annesi ve babası, ben dünyaya geldikten kısa zaman sonra, birkaç sene arayla ölmüşler. Maalesef onlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Rengi solmuş fotoğraflarda gördüğüm yüzleri, bana yabancı geliyor. Diğer yandan, annem ikisine de pek benzemiyor. Halbuki aralarında biraz olsun benzerlik bulup kendimi onlara daha yakın hissetmeyi ne çok isterdim! Yıllar

* Land Strasse

önce hayatını kaybetmiş bu iki insanın bana hiç tanıdık gelmeyen yüzleriyle karşılaşıp hatıralarına ayıp etmemek için büyüğe bir karton kutuda sakladığım eski resimlere ne zaman elimi uzatsam bakmaktan imtina edip vazgeçerim.

Babamın annesiyle babasını da zamansız kaybettik. On yaşında babaannem, on dört yaşında da dedem göçtü gitti bu dünyadan. Böylece, ikisi de ailelerinin tek evladı olan annem ve babam hayatta tek başlarına kaldılar. Zaman içinde düştükleri maddi sıkıntıları gördükçe, bana durmadan “İstikbalin için üç fenik de olsa tasarruf edeceksin!” deyip duran dedemin ne kadar haklı olduğunu anladım.

Çocukluğum, kısır siyasi çekişmelerin, faili meçhul cinayetlerin ve devlet eliyle uygulanan baskıların yaşandığı Avusturya'nın mütevazı şehri Linz'de, benim yaşımıdaki her çocuk gibi etrafında olup bitene umursamazlık içinde geçti. Çocukluğa has saflığımız, bunun temeli olan masumiyetimiz ve tabii her çocuk gibi ölümü ciddiye almayışımızdan kaynaklanan bu umursamazlığımız sayesinde, hiçbir şeyden çekinmeden saatlerce sokaklarda dolaşırdık.

Zaten hangi çocuk etrafını saran tehlikeleri fark edecek bir muhakemeye sahiptir ki? Büyüklerin korkularıyla çocuklarındaki farklı değil midir? Çocukların kalbine sahici korkular uğramaz. Bir çocuk, mesela öcüler, hayaletler gibi gerçektışı şeylere karşı korku hisseder. Etrafını koyu bir barut kokusu çevirdiğinde bile onunla eğlenecek bir neden buluverir.

Bugün yaşayan hiçbir aile, çocuğunu o şartlar altında sokağa bırakmazdı muhtemelen. Bizim ailelerimiz de sokaktaki risklerin farkındaydı elbette; fakat insan doğasının *intibak etmek* gibi bir özelliği var. İnsan hangi koşullar içine düşerse düşsün,

bunlara alışıp ona göre yaşamayı mucizevi bir süratle öğreniyor. Bununla birlikte, o günlerde olan bitenin biz çocuklardan çok büyükleri alakadar ettiğini, koşturup durduğumuz sokakları bizden ziyade onlar için tehlikeli hale soktuğunu da kabul etmemiz gerek.

Hayattayken her fırsatta, nasıl da söz dinlemeyen, ele avuca sığmayan bir çocuk olduğumu keyifle anlatmaya bayılan annem, kız kardeşim Nina'ya hamile kalana kadar, Linz'deki mütevazı bir ortaokulda matematik öğretmenliği yapıyordu. Disiplinli, hatta kimilerine göre biraz despot ama öğrencileri tarafından sevilen bir öğretmendi. Sayesinde, okul hayatım boyunca matematikten yana hiç sıkıntım olmadı.

Bebeklikten çocukluğa doğru yürüdüğüm yıllarda, evdeki tek yetişkin, annemden neredeyse on beş yaş büyük olan babamdı.

Evlendiklerinde, annem yirmi bir yaşındaymış. Annemin yaşı yüzünden, babama duyduğu büyük aşka kalpten inanan anneannemin aksine, dedem bu evliliğe şiddetle karşı çıkmış. Mafih, üniversite okumuş, öğretmen çıkmış kızını, o yıllarda bir fabrika işçisi olan babama vermek istememiş. Neticesinde, dedemin tüm muhalefetine karşın genç yaşında babamla evlenmeyi kabul eden, bir sene sonra da ilk çocuğunu, yani beni kucağına alan annemle birlikte büyüdük diyebilirim.

Annemi ne zaman düşünsem, koca bir kahkahayla aydınlanan yüzü geliyor aklıma. Oysa böyle bir anına hiç şahit olmadığımı yemin edebilirim. Herhalde onu hep böyle görmeyi istemiş olmalıyım.

Almanya'nın itelemesiyle Avusturya-Macaristan İmparatorluğu olarak girdiğimiz ve kaybettiğimiz ilk büyük savaş sırasında yirmili yaşlarının sonundaymış babam. Cephe gördüğünü, ön

safalarda savaştığını birkaç kez anlatmıştı bana. Bu nedenle savaşın ve ölümün nasıl bir şey olduğunu bilir, oturdukları yerden savaş çığırtkanlığı yapan sözde vatanseverlerden nefret ederdi.

Sert mizaçlı görünse de kalbi sevgi dolu, adalet ve doğruluktan asla şaşmayan, yürekli ve çalışkan biriydi babam. Liseden sonra okulu bırakmıştı. Bununla birlikte, okumaya düşkün olduğundan, genel kültür kadar, ekonomik, sosyal ve siyasi sorunlara dair bilgisi de oldukça keskindi. Lafını eğip bükmez, dosdoğru konuşurdu. Bu yüzden sevmeyenleri olsa da bilgisiyle birleşen aklı ve dinleyeni ilk andan itibaren etkisine alan hitabet maharetiyle, özellikle kendisi gibi emekçi olanların arasında bilinir ve saygı görürdü. Hayatta nereden geldiğinden ziyade nereye gideceğiyle ilgilenen bu mert adamdan, tanıştıklarında gencecik bir kız olan annemin hemen etkilenmiş olmasına şaşmamak gerek.

Çocukluğum boyunca, Linz'in biraz dışındaki bir demir-çelik fabrikasında çalıştı babam. İşçi olarak girdiği fabrikada hızla var-diya amirliğine oradan da sorumlu müdürlüğe yükseldi. Okuyamamış olan herkes için bir ilham hikâyesiydi babamınki. Ta ki bir gün aniden, ülkenin kötüleşen ekonomik durumu bahane edilerek işten çıkarılana kadar.

Hayatta onu en çok kızdıran şey haksızlığa uğramaktı. Ona göre işten çıkarılmasının tek nedeni, diğer işçiler üzerinde giderek yükselen etkisiydi. Bu durum, fabrikanın sahipleri için bir saatli bombadan farksızdı. Üstüne bir de yıllarca omuz omuza verdiği sendika da onu yalnız bırakınca, yaşadığı hiddet ve üzüntüden günlerce konuşmadı. Hazırlıksız bir halde içine düştüğü-müz bu durumdan kendini sorumlu tuttu.

Sabahtan akşama kadar haftalarca iş aradıysa da sonuç alamadı. Ailesini daha iyi bir yaşamdan mahrum bırakmış, işinde

muvaffak olamamış, kudretsiz, muhtaç bir adama dönüştüğüne inandı ve bu sonucu kendine yediremedi.

Fakat kalbindeki tek derin yara bu değildi. Avusturya'nın bir türlü üzerinden atamadığı karanlığa da fazlaca kafasını takıyordu babam. Ülkesinin, sonu gelmeyen siyasi çekişmelerle, ekonomik krizlerle, darbelerle ve faili meçhul siyasi cinayetlerle hızla karanlığa yuvarlanıyor olması da epeydir üzüyordu onu.

Babamı düşündüğümde, fabrikadan eve her gelişinde üzerinde getirdiği, yanmış kibrit çöpününkine benzeyen o koku gelir burnuma. Binlerce derece sıcaklığa ulaşan dev ocaklara yakın çalışmaktan uçları yanmış saçlarından geldiğini anlamadığım, o isli, acı koku...

İnsan çocukluğunun ne zaman bittiğini bilmez. Ben biliyorum. 12 Mart 1938, Cumartesi.

Heyecanla beklediğim on altıncı yaş günümünden sadece birkaç ay uzaktaydım. Hızla yaklaşan o korkunç homurtuyu duyduğumda, çoğunlukla bir arada yemeye gayret ettiğimiz akşam yemeklerinden birini bitirmek üzereydik.

Dışarıdaki kalabalığın nedenini merak etmiş olsam da ısrarlı sorularıma annemden de babamdan da doğru düzgün bir yanıt alamamıştım. Hayatımda ilk defa sorularımdan çok benden sıkılmış görünüyordardı. Keyiflerini neyin bu kadar kaçırdığını anlayamamıştım.

Boğuk, mekanik bir gürültüye dönüşen homurtular iyice yükselerek evimizin çok yakınına kadar geldi. Pencerelerin camları şiddetle zangırdamaya başladı. Salonun duvarlarında asılı resim çerçevelerinden biriyle, geniş pencerenin pervazında duran minik melek heykelim sarsıntıdan yere düştü.

Sandalyemden fırlayıp onu yerden aldım. Şükürler olsun ki iki yıl önce yitirdiğim dedemin kendi elleriyle oyduğu mermer parçası sapsağlamdı.

“Tanrı aşkına!” diye söylendi, peşim sıra masadan kalkan annem, pencereye doğru yürürken. “Deprem oluyor sanki!”

Pencereden dışarı, Land Caddesi’ne doğru bakar bakmaz yüzü tebeşir gibi bembeyaz oldu. Korkudan, olduğu yerde kaskatı kesildi. Hemen yanına ilişip merakla pencereden dışarı baktım ben de.

Hıncahınc insanla dolu caddeden, onlarca tank, kamyon, top ve ayaklarının altındaki zemini attıkları her adımla parçalamak istercesine yürüyen binlerce asker; insanın kanını donduran bir disiplin içinde, yeşil-siyah bir nehir gibi geçip gidiyordu!

“Naziler, Stefan!” diye mırıldandı annem, uzanıp mama sandalyesinde tek başına kaldığı için ağlamaya başlayan kız kardeşim Nina’yı kucağına alırken. “Tanrım, sen bizi koru!”

O ana kadar dışarıda olanları biliyormuş gibi hareketsiz ve meraksız bir halde masada oturan babam, öfkeyle yerinden fırlayıp yanımıza geldi.

“Tanrı’nın cezası Hitler! Burada, Linz’de doğmuş bir Avusturyalı kalkmış kendi ülkesini işgal ediyor!”

Hitler’i biliyordum.

Onu ilk kez, babam gazetesini okurken ön sayfadaki bir resimde görmüş, komik bıyığı nedeniyle Charlie Chaplin’e benzemiş ve yersiz bir kakhaha patlatmıştım.

Neye güldüğümü soran babama düşündüğümü anlattığımda, gazetesini bir kenara bırakıp çatık kaşlarla bana saatlerce Hitler ve Nazileri anlatmış; bu adamın gülünecek hiçbir tarafı olmadığını çocuk aklıma sokmaya çalışmıştı.

Aralıklarla yükselen alkışlar, tezahüratlar, çılgınca sallanan kırmızı bayraklar ve garip bir şekilde öne doğru uzattıkları sol kollarıyla, sokağı dolduran kalabalık Hitler'in ordusunu karşılıyordu.

“Kollarını neden öyle yapıyorlar?” diye sordum.

“Nazi selamı veriyorlar!” diye yanıtladı babam, yüzüne yayılan bir iğrenme ifadesiyle. “*Führerlerini* selamlıyorlar!”

Bunu duyunca, gözlerimi yürüyen askerlerin arasında gezdirip heyecanla Hitler'i aramaya koyuldum. Sadece bir kez resmini gördüğüm bu komik bıyıklı adam oradaysa, muhakkak görmek istiyordum onu.

“Şunlara bak!” diye söylenmeye devam etti babam hiddetle. “Nasıl da hemen birer Nazi oluverdiler! Biraz olsun utanmıyorlar! Vatanlarını işgal eden orduya alkış tutarak Viyana'ya uğurluyorlar!”

Hitler'i kaçırmamak için gözümü askerlerden ayırmadan sordum. “İşgal ne demek baba?”

“Senin olmayanı zorla almak demek!” dedi babam, hiç düşünmeden. Sinirle gerilmiş dudaklarını ısıyor, öfkesi gözlelerinden taşıyordu. Avusturya'nın tek bir kurşun bile atmadan Nazilere teslim olması, ülkesi için savaşmış adamın canını fena yakıyordu.

Nazi ordusunun geçişi sonunda bitti. Sokağı dolduran kalabalık onların peşine takılıp ağır ağır uzaklaşarak gözden kayboldu. Dışarıda izleyecek bir şey kalmayınca, annemin uyarısıyla masaya, yarım bıraktığım tabağımın başına döndüm. Aklım hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu bildiğim Hitler'deydi.

* Führer: Almanca “Lider”

Annem, ağlamayı bırakmayan Nina'yı yeniden mama sandalyesine oturtup salondaki geniş koltukta babamla hararetli bir tartışmaya girişti. İlk defa bu kadar yüksek sesle ve neredeyse birbirlerini hiç dinlemeden tartışıyorlardı. Annem, babamın dışarıda Hitler ve Nazilerle ilgili söyleyeceklerine dikkat etmesini istiyor, *"Avusturya'nın bağımsızlığına olan saplantın başımıza iş açacak! Baksana herkes kaçıyor bizden artık! Aylardır evimize ziyarete gelen yok!"* diye söyleniyordu.

Haklıydı. Bir zaman öncesine kadar gerek apartmanda yaşayan komşularımız gerekse annemle babamın diğer dostlarıyla sıklıkla görüşürdük. Her ne kadar ben kendi yaşımda ve kafama uygun arkadaş bulamadığım için bu misafirliklerden fazlasıyla sıkılıyor olsam da epeydir gelen gidenimiz yoktu.

Bugünkü hayat tecrübemle düşündüğümde, annesiyle babasını zamansız kaybetmiş olan annemin bu serzenişlerinin arkasında sevdiklerini erken yitirme korkusunun olduğunu anlıyorum. Bu dehşet verici korku, onu sevdiklerini her ne pahasına olursa olsun tehlikeden uzak tutmaya itiyordu. Babamsa, büyük bir haksızlıkla daha karşı karşıyaydı. İçinde büyüyen isyanı bastırmaya çalışırken sessizleşse de annemin isteklerine kulak asacakmış gibi görünmüyordu. Onu iyi tanıyan annem, hepsinin farkındaydı. Bu nedenle korkusu kuvvetleniyor, öfkeye dönüşüyor ve aralarındaki tartışma bir türlü bitmiyordu.

Masaya dayanmış mama sandalyesinden, gamzelerini ortaya çıkararak muzip bir gülümsemeyle bana bakan Nina'ya takıldı gözlerim. Beni görünce ağlamayı bırakmıştı. Tabağındaki bezelyelerden birini minicik parmaklarının arasına alıp bana doğru fırlatıverdi. Haşlanmakla yuvarlak formundan hiçbir şey kaybetmemiş olan bezelye tanesi, ahşap masanın pürüzsüz yüzeyinde

birkaç kez sekerek ilerleyip tabağımın yanına koyduğum melek heykelime çarparak durdu. Atışını isabet ettirmiş olmanın keyfiyle tiz bir kahkaha kopardı Nina. Başının üstünde toplanmış kıvrıkcık sarı saçları, büyükçe bir sivilceyi andıran burnu, parlak yeşil gözleri ve birkaçı eksik olan dişleriyle tam bir şirinlik muskasıydı.

Annemle babamın devam eden tartışmasını umursamadan masayı toplayıp her cumartesi akşamı yaptığım gibi kapıya yöneldim. Uykudan önceki birkaç saatlik zamanımı nasıl geçirmek istediğimi biliyordum. Önce en iyi arkadaşım –aslında tek arkadaşım demeliyim– Peter’i bulacaktım. Birlikte, her neredeyse Hitler’i bulup onu kendi gözlerimizle görecektik.

Ayakkabılarımı heyecanla ayağıma geçirdim. Askıdan ceke-timi ve kasketimi alıp dışarı fırladım. Kapıyı açtığımı son anda fark eden annemin sesi, hızla kapanan kapının öte tarafında asılı kaldı.

“Wolf!... Fazla uzaklaşma sakın!”

İKİ

Dışarı adım atar atmaz, Peter'in bizimkine birkaç yüz metre uzaklıktaki evine koşmaya başladım.

Benimkinden daha açık sarı saçları, her zaman soluk olan yüzünü kaplayan çilleri ve parlayan mavi gözleriyle neredeyse bembeyaz bir çocuktü Peter.

Bu kısa boylu, çelimsiz çocuğu ilk gördüğümde kendisinden birkaç yaş büyük üç hergele, onu bir sokağın köşesinde patakliyordu. Hiç düşünmeden, dayaktan kendi nasibimi de almak pahasına, ciğerlerim patlarcasına haykırarak onlara doğru koşmaya başlayınca çocuklar kaçıp uzaklaşmıştı. Böyle başlayan arkadaşlığımız, kısa zamanda güçlenip derinleşti. Birbirimiz dışında kimseyle takılmaz hale geldik.

Birlikte çok eğlenirdik. Bazen kireçtaşı parçalarıyla sokağa çizdiğimiz oyunlara dalıp gider, bazen bir yere oturur saatlerce hayallerimizden konuşurduk.

Favori oyunumuz, *maceracılıktı*. Birer kâşif gibi her defasında mahalleden biraz daha uzaklaşarak Linz'in görmediğimiz yerlerini keşfe çıkar, boş arsaları, terk edilmiş evleri, ilginç dükkânları dolaşırdık.

Arkadaşımın evde olması için dua ediyordum. Yaşayabileceğimiz en büyük macera bizi bekliyordu! Kim bilir Hitler neredeydi, neler yapıyordu?